

Кіт і Баба (1892—1893)

Глібов Леонід Іванович

У одному селі була
Весела Баба Шелестиха.
— Аби я добренько жила,
А більш копи не буде лиха! —
Шуткуючи було і скаже, і моргне.—
Дивіться на мене!
Всім весело, як Шелестиха скаче,—
Не треба нам того, хто плаче,
Сльозами коровай не бгать...—
Весела Баба, що казати!
Раз на святках пішла куму провідати,
Погостювати і пообідати,
В бесіді серце звеселить,
Дулівочки попить,
А на потуху
Варенуху.
Оставсь у хаті Кіт хазяйнувати,
Щоб мишам волі не давати;
Сидів він цілий день під лавою даремно,
Аж покіль стало темно,
А бісова мишва ніде не шелестить;
Розсердивсь на таку дурницю,
Нюхнув угору — щось пахтить;
Він скочив на полицю
І з миски ковбасу під припічок поніс;
«Жди тих мишей,— подумав,— хай їм біс!
Се, певно, корисніше буде,
Недаром же смакують люде...»
Аж двері рип у хату із сіней,—
Вернулась Баба із гостей;
Як глянула — аж здивувалась,
Не думала, не сподівалась,
Щоб збожеволів Кіт,—
Хіба пристріт!
Швиденько свічку засвітила,
Сама на лаві сіла;
Під припічком мурло сидить,
А Баба головою хить та хить
І ну хазяїна журити:
— Так от як ти почав робити!
За те, що жив в теплі, в добрі...
Гай-гай! Сміятимуться кури,
Кричатимуть в дворі:

Ледащо Кіт, злодюга мурий,
Знущається над бабиним добром...
Його із хати помелом!..—
А Кіт ковбаску уминає,
Неначе й не до його річ.
Бабуся знов: — І сорому немає!
Ковбаски захотів... який панич...
Се не панич, се чортова нахаба,
Се капость, се розор, а не користь...—
Дудукає п'яненко Баба,
А мурий їсть собі та їсть.
Що ж допомоглось від бабиної казки?
Занапастив кільце ковбаски,
До половини, може, з'їв,
А то порвав і розкришив.

До прикладу я хочу так сказати:
Де треба настрашить, там нічого в кутку,
Як кажуть, прясти на тонку
І теревені розпускати.

[1892—1893]

Постійна адреса: http://ukrlit.org/hlibov_leonid_ivanovych/kit_i_baba